

Da Planwuschtermin

Heiner, Dū glōwest gornet räächt,
wos em dos Werk fer Sorje mecht.
Ma müß noch e sei ale Dage
fer nix un werrer nix sech plage.

Itzt woare ma da all gelott,
uff Zemmer verzäh bei da Stohdt;
do müßte ma da no un no,
vom Gusedäler bes nom Kroh
da Blechschmeed, Sick un Hoase-Heiner,
da Kemper un Kranee, da Schreiner,
da Leimann, Hambloch, Kießlersch-Franz,
vom Vullma bes nom Trappes-Hans,
da Drüsel, Järjes, Wetterhahns,
vom Trappwillem bes hänner Schwahns,
da Ferdnand un da Esche-Jorch,
derch die Geschichte emol dorch.

Mer wull dos gornet e mein Senn,
wo dünn´se nür de Leire hen?
Poar ale Büre, net die Nöwwe,
wünn dösse sech en Hob nei böwwe.
Die wünn met Pääre, Kih und Osse
ehr´n ale Hausbesitz verlosse.
Da eene well sech vo da Trüfte,
en owere Brerebach verdüfte,
dä annere well vo Lembrichtsdehl
ganz owe nuff on Espequell.
Do sei´ner ööh, die wünn vom Stippel,
liewer hännern Galjekippel,
orre met ehrem ganze Gewänne
drewwer hen do o de Lenne.
Oeöh gets da noch verschieerene Leire,
die schorp sein uff de Kahlbornseire.
Nür fern Trüfterhäh gets keene,
do sein zü veele Schäwwersteene.

Nü wünn ´se mer da Duffeläcker,
da Goarde und noch annere Stecker,
mei Wißche un da Fichtewaald
- do wird m ennewennich kahlt -
dos Driesch un ööh dä ganze Reeh
bis owe uff de Kopp verleh. –
So hoog - mit insem veele Mest,
dohenner steckt da Borechrest!
Dä es de ganze Dag om löfe,
un dütt noch, worre hot, verköfe.
Dem dünn ´se ööh die ale Schiere
Vo unne ruff nei rennewiere.

Da Heiner saht nü werrer mech,
Kall, dech honn ´se uff´m Strech.
Dech wünn´se ööh nü goar un ganz
emleh bes on letzte Schwanz.
Die dünn da alles mol prowiere;
Dü derfst dech nür net alteriere.
Se schwätzen: Bessre Plangestaltung
Un denken: Ferschtliche Verwaltung –
Die krijen meistens ehre Deel
Un honn de Hand e jerem Speel.
Dohänner steckt uff jerem Fall
do owe, Kammerkerschteens-Kall.

Wenn die da alles kreje hot,
da kemmt als zweeter erscht de Stohdt.
Da kummen iwest gleich dahänner,
da Jengel un de Zemmermänner.
Un werrer hänner die Genannte,
kemmt noch ne Bortion Spekelante,
un Kall, nü nemm ma dos net iwwel,
mer – kriegen nür e Steck met Hiwwel.

So erres imma hie gewäse,
dos werschde ööh demnächst noch läse.
Eh kleenes Steckelche vo da Aere,
dos münn ´se ins da doch gewähre.
Om Sengelsberg, ewwer da Hecke,
do kriejet de Stohdt vom Järjes e Stecke;
wenn ´se do sperer mol seperiere,
da dümma alle nix mie spiere.

Da homma ewerhöpt kee Sorje
Un brüjjen ööh ken enzije Moje.
Ma wünn mol säh, wos sech noch dütt;
Ech müß igt geh, na Kall, machs gütt!